

JEZIČKA/E POLITIKA/E U BOSNI I HERCEGOVINI I NJEMAČKOM GOVORNOM PODRUČJU

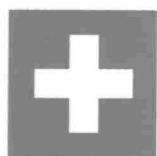
**zbornik radova predstavljenih na istoimenoj konferenciji
održanoj 22. marta 2011. godine u Sarajevu**

Izdavanje na bosanskom/hrvatskom/srpskom jeziku

SPRACH(EN)POLITIK IN BOSNIEN UND HERZEGOWINA UND IM DEUTSCHSPRACHIGEN RAUM

**Sammelband zur gleichnamigen Konferenz
vom 22. März 2011 in Sarajevo**

Bosnische/kroatische/serbische Ausgabe

Švicarska.

**Österreichische
Botschaft**

**GOETHE
INSTITUT**

BRANKO TOŠOVIĆ

Jezici u Bosni i Hercegovini. Autoegzistencija i/ili koegzistencija

Zbog izuzetne specifičnosti tri jezika Bosne i Hercegovine – bosanski/bošnjački (Bo), hrvatski (Hr) i srpski jezik (Sr), ne mogu se sučeljavati kao drugi slovenski jezici, recimo poljski i češki, ruski i ukrajinski. S tim u vezi čini se svrsishodnim izdvajanje pet interaktivnih sistema, koje ćemo nazvati intrakorelacionalom, interkorelacionalom, suprakorelacionalom, superkorelacionalom i ekstrakorelacionalom. Jedni od njih obuhvataju jezike između kojih postoji najmanja distanca, drugi obuhvataju jezike sa najvećim rastojanjem.¹ Prva četiri su međuslovenski sistemi, a peti je slovensko-slovenski. Intrakorelacional čine odnosi u okviru jednoga jezika, što posebno dolazi do izražaja ako je on dijalekatski i varijantski polarizovan. Bo, Hr i Sr generišu tri posebna intrakorelacionala sa nizom osobenosti. Interkorelacional sadrži interakcije dvaju ili više genetski i strukturno veoma bliskih jezika.² Takvi su Bo, Hr i Sr. Suprakorelacional obuhvata odnose jezika koji nisu toliko bliski da bi pripadali interkorelacionalu, ali spadaju u istu arealnu grupu, pa tako Bo, Hr, Sr tvore sa makedonskim, bugarskim i slovenačkim, južnoslovenski suprakorelacional. Superkorelacional čine korelacije jezika koji pripadaju teritorijalno odvojenim grupama (takva je, recimo, interakcija Bo, Hr i Sr sa istočnoslovenskim jezicima). Ekstrakorelacional se sastoji od jezika genetski različitih, recimo Bo, Hr, Sr i njemačkog.³ Sve ono što je u tim sistemima kompatibilno spada u lingvokategorijal. Jedan od njih grade jezici Bosne i Hercegovine. Za sadašnju situaciju u njoj ne možemo reći da je povoljna za jačanje kompatibilnosti. Postoje primjeri interkorelacionog odbijanja (recimo, Hr od Sr) i ekstrakorelacionog privlačenja (npr. u odnosu na engleski jezik).⁴

Ako se Bo, Hr i Sr u Bosni i Hercegovini razmatraju kao tri odvojena jezika, onda ćemo imati tri intrakorelacionala – jedan bošnjački, drugi hrvatski, treći srpski. Ukoliko se, pak, tumače kao varijante jednoga jezika, dobićemo jedan intrakorelacional – bošnjačko-hrvatsko-srpski. Ovaj drugi model bio je aktuelan sve do 90-tih godina XX vijeka, do kada se govorilo o istočnoj (srpskoj) i zapadnoj (hrvatskoj) varijanti srpskohrvatskoga jezika te bosanskohercegovačkom standardnojezičkom izrazu. U jednom dijelu srpske lingvistike, i to u onome radikalnom, koji ne priznaje status posebnog jezika ni bošnjačkom ni hrvatskom, već ih smatra samo varijantama srpskog jezika, radi se o istom modelu, dok je za zvaničnu hrvatsku jezičku politiku, izgleda, završena stvar sa bhs-intrakorelacionalom, odnosno sa varijantskim diferenciranjem srpskohrvatskog/hrvatskosrpskog jezika, pa je aktuelno samo intrakorelaciono tretiranje hrvatskih regionalnih varijeteta, od kojih je jedna i bosanska. Rijetka hrvatska tumačenja, poput onih koja nalazimo kod Snježane Kordić, uklapa se u prvi model intrakorelacionala, jer se njima tvrdi da i danas postoje varijante srpskohrvatskog jezika – srpska, hrvatska, bosanska/bošnjačka, crnogorska. Drugi mogući model hrvatskog intrakorelacionala može biti onaj koji obuhvata, između ostaloga, kajkavski i čakavski.⁵

1. Ulrich Ammon razlikuje tri stepena jezičkog rastojanja: 1. mali stepen (standardni varijeteti istog policentričnog jezika, odnosno jezici sa istom dijalekatskom osnovom, npr. njemački jezik u Austriji i u Njemačkoj), 2. srednji stepen (standardne varijante različitih jezika, tj. jezici sa različitom dijalekatskom osnovom, tzv. Ausbausprachen, kao što su luksemburški i njemački), 3. veliki stepen (različitih jezici, tzv. Abstandsprachen) (Ammon 2005: 1538).

2. Bliskim jezicima smatraju se oni koji imaju 70% podudarnosti (Starostin/Militarev). Međutim, 75% međusobne razumljivosti nije dovoljno da se može govoriti o istom jeziku (Ammon 1987: 325).

3. Poređenje jezičke situacije u Bosni i Hercegovini sa onom u višejezičnoj Švajcarskoj nije na istom kategorijalnom (korelacionom) nivou, zato što je ta zemlja ekstrakorelaciona (obuhvata romanske i germanske jezike), a Bosna i Hercegovina može biti samo intra- ili interkorelaciona. To se odnosi i na paralele sa Belgijom, Finskom i dr.

4. Takav slučaj dala bi realizacija prijedloga da se u Hr upotrebljava što više engleskih riječi kako bi se stvorila veća razlika u odnosu na Sr (v. Pavičić 2001: 334).

5. Na stvaranje takvog sistema povoljno utiču intrakonvergentne tendencije, recimo ideja da se u Hr unese što više kajkavizama i/ili čakavizama s ciljem da se time smanji broj srbizama (međutim, ova težnja ima periferni karakter, jer je jača orijentacija na interkonvergentiju u formi distanciranja prema Sr).

Bo, Hr i Sr možemo posmatrati na skali bliskosti srodnih jezika S. J. Jahontova, sastavljenoj od šest stepeni (Jahontov, 1980). U tome modelu prvi stepen obuhvata jezike sa najmanjom jezičkom razlikom, pri čemu nosioci pojedinih idioma slobodno međusobno komuniciraju, ali se po izgovoru i leksici može odrediti ko je odakle. Za pojavu razlika između takvih jezika potrebno je 200 godina. Tu, recimo, spadaju dijalekti engleskog jezika u Sjedinjenim Američkim Državama i Velikoj Britaniji. U drugom stepenu nosioci različitih idioma bez većih teškoća međusobno komuniciraju, iako su mogući pojedinačni slučajevi nerazumijevanja. Takav je odnos između ruskog i ukrajinskog jezika. Vremenski dijapazon ovih razlika iznosi oko 500 godina. U trećem stepenu nosioci različitih idioma ne mogu slobodno međusobno komunicirati, ali stalno slušaju poznate riječi i kraće fraze. Takav je odnos između ruskog i bugarskog ili poljskog jezika. Opseg datih razlika se kreće između 1000 i 1500 godina. U četvrtom stepenu direktna komunikacija je nemoguća, ali se ona postiže sistematskim učenjem jezikâ sa mnoštvom zajedničkih riječi i gramatičkih pravila. Takvi su, recimo, engleski i švedski jezik. Vremenski dijapazon diferencijacije nije veći od 2000 godina. U petom stepenu srodnost dvaju jezika može odrediti samo stručnjak. Tako je sa ruskim i engleskim jezikom. Za nastajanje razlika potrebno je nekoliko hiljada godina. U šestom stepenu jezici se veoma mnogo razlikuju, leksičke podudarnosti su jedinične, a zajedničke riječi imaju različito značenje. Srodnost ovih jezika može se otkriti samo rekonstrukcijom prajezika. Na ovoj skali od šest stepeni očigledno bi Bo, Hr i Sr spadali u prvi stepen.⁶

Jezike koji se nalaze u bilo kakvome odnosu nazivamo korelacionim. Oni koji spadaju u grupu veoma bliskih jezika sa gotovo potpunom razumljivošću dolaze u kategoriju interkorelacionih jezika. Takvi jezici mogu biti dijalekatski homogeni i heterogeni. Na ovome planu Bo, Hr i Sr se razlikuju od druga dva južnoslovenska interkorelaciona jezika – bugarskog i makedonskog, jer su jezici Bosne i Hercegovine homogeno-dijalekatski, odnosno zasnovani su na istom dijalektu (štokavskom), dok su bugarski i makedonski heterogeno-dijalekatski, budući da imaju različite dijalekte (osnovu makedonskog jezika čine centralni zapadnomakedonski govori, tačnije govori južnije od Skoplja,⁷ a osnovu bugarskog zapadni govori). U bugarsko-makedonskom odnosu još uvijek je aktuelno pitanje da li se radi o interkorelacionalu ili intrakorelacionalu. Bugarska zvanična politika i dalje insistira na tome da je makedonski jezik dijalekt bugarskog jezika pa bi onda ove jezike trebalo svrstati u intrakorelacional. S druge strane, makedonska strana smatra da je makedonski poseban jezik, vrlo blizak bugarskom, čime taj odnos dolazi u interkorelacional. Kada bi se kao korelacioni jezici tretirali oni koji imaju fiksiranu normu u obliku pravopisa, gramatike i rječnika, onda bi odnos tih dvaju južnoslovenskih jezika spadao u interkorelacional. U okviru slovenskih jezika postoji i treći interkorelacional, koji je takođe sporan u pogledu kategorijalne (intra- ili interkorelacione) pripadnosti. Čine ga poljski i kašupski (pomorski, pomeranski). Ako ovaj posljednji smatramo dijalektom poljskog jezika, onda će on doći u intrakorelacional. Ukoliko ga tumačimo kao poseban jezik, on će pripadati interkorelacionalu. Razlika između bosanskohercegovačkog i poljskog korelacionala je, prije svega, u broju korisnika – na kašupskom sada govori veoma malen broj ljudi – svega pedesetak hiljada zapadno i južno od Granjska, a u pasivnom komunikacionom odnosu oko 150 hiljada, što je faktički simbolično u odnosu na bilo koji jezik Bosne i Hercegovine.

Međujezička interakcija može da se zasniva i na tome da li postoji izgrađena norma u obliku pravopisa, gramatike i rječnika. Ako se na drugim planovima može osporavati kategorijalna pripadnost korelacionih jezika kakvi su Sr, Hr i Bo (da li se, recimo, radi o jednom ili o više jezika),⁸

6. U odnosu na njih bilo bi interesantno provjeriti postavku S. J. Jahontova o tome da do razlika između veoma bliskih jezika dolazi u rasponu od 200 godina.

7. Pored njih izdvajaju se istočnomakedonski i sjevernomakedonski.

8. Moglo bi se reći da se u ovom slučaju radi o jednom jeziku, ako se ima u vidu činjenica (a) da Bo, Hr i Sr imaju identičan gramatički sistem, (b) da postoji ogroman zajednički leksički fond, (c) da je u običnoj komunikaciji razumljivost potpuna ili gotovo apsolutna, (d) da među 1.000 najfrekventnijih riječi skoro da nema nerazumljivih riječi, (e) da je jednak bazni leksički fond koji čine lične zamjenice, brojevi, upitne, korelativne, prostorne i procesualne riječi, nazivi radnji, vremenskih perioda, veličina, biljki, životinja, ljudskih osobina, boja, pojmova iz kulture i sl.

ovdje se ne može dovesti u pitanje postojanje triju standarda – srpskog, hrvatskog i bošnjačkog, odnosno ne može se poreći da Bo, Hr i Sr imaju odvojene pravopisne, gramatičke i leksičke norme (drugo je pitanje koliko su one podudarne, slične i različite). Negiranje postojanja jednog standarda, bilo da je to bošnjački, hrvatski ili srpski, nije produktivno. Funkcionisanje različitih pravopisa, gramatika i rječnika za tri jezika Bosne i Hercegovine je lingvistička realnost koja se mora akceptirati (sada postoji jedna norma za srpski, druga za hrvatski, a treća za bosanski jezik). Istovremeno, ne mogu se zatvarati oči pred činjenicom da komunikacija između nosilaca triju jezika uopšte nije otežana, jer je razumljivost potpuna. Takođe, nije moguće osporavati činjenicu da se tipološki i sistemski jedan jezik normira, standardizira pod tri različita imena: kao bosanski, hrvatski i srpski jezik. Ukoliko bi postojala zainteresovanost svih strana za usklađivanjem norme radi jačanja međusobnog sporazumijevanja, bilo bi mnogo manje problema. Ali, u normiranju na ovim prostorima komunikativni ciljevi su prilično u drugom planu, a u prvom su politička i izrazita nastojanja da se pomoću jezika afirmiše nacija. Ovdje postoje dvije osnovne tendencije – jedna se tiče govorne prakse, druga nametanja rješenja putem norme. Što se tiče običnih govornika, ne zapažamo ni u jednom etnosu izraženiju potrebu za svjesnim stvaranjem razlika, koje bi dovele u pitanje međusobnu komunikaciju. To, međutim, ne važi za jezičke normativce. Postoji više primjera u kodifikaciji Hr usmjerenih upravo na povećanje razlika. Ivo Škarić se, recimo, otvoreno zalagao za divergenciju u odnosu na srpski jezik ukazujući da je *dobro da ih nešto izrazitije razlikuje* (Škarić 2001: 12). Jedan od čelnih hrvatskih lingvista, Stjepan Babić, je isticao da mu je želja bila da poveća razlike prema srpskome jeziku, iako je prije toga pisao da je jedinstveni jezik idealno rješenje (Babić 2001: 94). Dok on zauzima stav kako je normalno nastojanje da se kod bliskih jezika naglašavaju razlike, nama je bliža pozicija da se otvoreno govori i piše o razlikama, ali da se one ne potenciraju po svaku cijenu (što se isto odnosi i na identičnost).⁹ U bošnjačkoj lingvistici nalazimo elemente kojima se potencira izdvojenost. Recimo, Dževad Jahić piše kako je *naučnije baviti se našim „zasebnim“ nacionalnim kulturama nego da uporno forsiramo zajedništvo* (Tošović/Wonisich 2009: 38). Mi smatramo da nijedno prenaplašavanje ili minimiziranje – ni razlika, ni sličnosti, ni identičnosti – ne može biti naučno.¹⁰ Ili, da uzmemo primjer Crne Gore. U pravopisnu normu crnogorskog jezika uvode se tri nova slova u latinicu (š, ž, ž) i tri u ćirilicu (ć, ž, s) za oznaku „specifičnih“ crnogorskih glasova s', z', dz (šekira, цекира, ženica, зеница, zin3ov, син3ов) i to za populaciju koja ne prelazi pola miliona korisnika, vjerovatno samo, ili pretežno, zbog toga da bi se razlikovali od drugog jezika i drugog naroda. Takva radikalna grafijska diferencijacija u odnosu na Bo, Hr i Sr nikako ne ide u prilog jačanja međusobne komunikacije na ovim prostorima. Na drugom normativnom planu oni preduzimaju još čudniji postupak: u nemogućnosti da naprave svoju gramatiku prevode/modifikuju hrvatsku i objavljuju kao gramatiku crnogorskog jezika (Čirgić/Pranjeković/Silić, 2010), što predstavlja svojevrsni lingvistički skandal.¹¹ Srpsku lingvistiku prati sindrom razlika, koje neki doživljavaju kao pravi bauk, iako je pitanje nepodudarnosti između jezika Srba i Hrvata otvorio još 60-tih godina XIX vijeka Đuro Daničić (Daničić, 1857), a Radovan Bošković ga aktualizirao 30-tih godina XX vijeka (Bošković, 1935), dakle još prije Petra Guberine i Kruna Krstića (Guberina/Krstić, 1940). U bošnjačkoj lingvistici čini se da prenaplašavanje razlika nije tako izraženo, niti istim razlozima motivisano: orijentacijom na razlike više se ide na potenciranje ideje o bošnjačkom kao posebnom jeziku, za šta najviše mogu poslužiti orijentalizmi. Ako se u hrvatskoj, bošnjačkoj i crnogorskoj lingvistici bude težilo povećavanju razlika, neminovno se mora računati sa daljom divergencijom. Međutim, toliko postoji podudarnosti da i najradikalnija diferencijalna rješenja neće dovesti u pitanje međusobno razumijevanje, jer tri jezika Bosne i Hercegovine odlikuje

9. Ivo Pranjković navodi primjer jednog srednjoškolskog profesora koji je djeci govorio da je bitno razlikovati se od Srba u svemu (Pranjeković 1997: 118–119).

10. Više o našem tumačenju razlika kao teorijskog problema i posebno odnosa između podudarnosti, sličnosti i razlike v. Tošović 2008.

11. U diskusiji na Međunarodnom slavističkom skupu Treći Njegoševi dani u Nikšiću 1. septembra 2010. godine rekli smo da nam nikako nije jasno zašto se tako ishitreno i na brzinu išlo na izradu nečega što zahtijeva ne dane i mjesece, već godine, pa i decenije te da je sramotno da se na ovakav način vrši kodifikacija crnogorskog jezika. U nedostatku kadra koji bi bio u stanju da na svojim plećima iznese proces kodifikacije crnogorskog jezika angažuju se predstavnici hrvatske lingvistike da Crnogorcima ponude gramatičku normu za njihov jezik.

nekoliko suštinskih zajedničkih crta: u njihovoj osnovi nalazi se štokavski dijalekt, postoji ogromna podudarnost u leksici, gotovo stopostotna međusobna razumljivost u svakodnevnoj upotrebi, pa je besmisleno govoriti o potrebi nekog međusobnog prevođenja (što takođe ukazuje na to da se i komunikacijski radi o jednom jeziku). Uglavnom, sve zavisi od toga kojim će putem krenuti tri nacionalne kodifikacije. Sada, na početku XXI vijeka, kada su jezički divergentni procesi dostigli vrhunac, teško je pretpostaviti da će se u bližoj budućnosti ta četiri puta spojiti u jedan, dva ili tri, a da će se ukrštati, to je razumljivo i neminovno.

Sistem jezičkih odnosa u Bosni i Hercegovini dolazi u obliku terkorelacionala. Ako ne uzimamo u obzir jezike nacionalnih manjina, to je jedinstven slučaj u sistemu slovenskih jezika: u svim drugim sredinama radi se o monokorelacionalu i mnogo manje o bikorelacionalu (recimo, u Bjelorusiji i Poljskoj). S tim u vezi figurativno bismo kazali da je bh-terkorelacional trofazni visokonaponski sistem sa prenosnim kablom u koji su uvezana tri energetska voda, od kojih svaki ima odvojeno električno i magnetno polje sa izraženom težnjom ka ekspanziji i privlačenju. U tome sistemu ponekad dolazi do manjih ili većih kratkih spojeva (kuršlusa) i napregnutosti, pa stoga gotovo konstantno prijeti opasnost od pada sistema. Sve tri struje su standardološki odvojene (pri čemu postoje tendencije da „izolirband“ bude što deblji i što neprobojniji). Dakle, normativno imamo tri izolovana prenosna sistema, komunikativno, pak, oni ne funkcionišu odvojeno, već se u formi potrebne, nužne ili iznuđene koegzistencije, prepliću, ukrštaju i sudaraju. Kakvi se procesi zapažaju u ovome jezičkom trofaznom sistemu? Postoje dvije osnovne tendencije. Jedna opcija zagovara svođenje bh-trofaznog sistema na monofazni. Ona nije karakteristična za Srbe i Hrvate, već dolazi iz bošnjačkog nacionalnog korpusa. Od te varijante zaziru i Srbi i Hrvati, jer sumnjaju da se u eventualnoj monofazi može naći samo ono što se danas naziva bosanskim/bošnjačkim jezikom. S druge strane, dio Hrvata i Srba, ne bi, vjerovatno, bio protiv toga da Bosna i Hercegovina postane dvofaznom (hrvatskom i srpskom). To posebno dolazi do izražaja u stavovima da je bosanski/bošnjački jezik vještačka tvorevina i da predstavlja samo varijantu srpskog, odnosno hrvatskog jezika. Bosanski Srbi i Hrvati su prije za trofazni nego monofazni sistem, koji isključuje njihovu fazu, a Bošnjaci nikako nisu za isključivo dvofaznu srpsku i hrvatsku struju.

U Srbiji i Hrvatskoj je sasvim drugačija situacija – tu imamo faktički samo monofaze, koje u Srbiji čini srpski, a u Hrvatskoj hrvatski jezik (ne uzimamo u obzir jezike nacionalnih manjina). Obično monofazni sistemi imaju autoegzistencijalne jezike (jezike koji nemaju drugi sličan i/ili kompatibilan sistem u datoj državi), a dvofazni i trofazni koegzistencijalne (jezike koji su u okviru jedne državne zajednice komplementarni), pa bismo rekli da su srpski u Srbiji i hrvatski u Hrvatskoj autoegzistencijalni, a u Bosni i Hercegovini koegzistencijalni jezici, dok je bošnjački samo koegzistencijalni jezik (u Bosni i Hercegovini). Osim toga, postoje dva teritorijalno dislocirana centra jezičke moći – srpski i hrvatski u Beogradu i Zagrebu, nasuprot kojima stoji bošnjački u Sarajevu. Dvije faze bh-korelacionala (pre) spojene na susjedne sisteme, odnosno odgovarajuće monofaze u Srbiji i Hrvatskoj, dok je bošnjačka lišena te mogućnosti, pa se može reći da su silnice bh-jezikâ usmjerene u različite pravce: Sr i Hr centripetalno (ka Hrvatskoj i Srbiji), a Bo centrifugalno (ka Bosni i Hercegovini).¹²

Prije raspada bivše Jugoslavije, u Bosni i Hercegovini je postojao monofazni sistem, koji je obično nazivan bosanskohercegovačkim jezičkim izrazom i koji je, u odnosu na današnje stanje, ispoljavao zavidan stepen tolerancije. Ali, devedesetih godina prošloga vijeka prestao je da postoji jezik sa zajedničkom normom (srpskohrvatski/hrvatskosrpski). Tada se Srbi i Hrvati vraćaju tradicionalnim nazivima – *hrvatskom* i *srpskom jeziku*, a predstavnici trećeg bosanskohercegovačkog etnosa rješavaju pitanje kako svoju naciju i svoj jezik nazvati. Oni biraju heterogeno rješenje – kao nacionalno ime uzimaju *Bošnjak*, a u nazivu jezika se odlučuju za regionalno obojen izraz *bosanski jezik*. Bošnjaci su imali otvorenu, prirodnu i razumljivu mogućnost da jeziku daju nacionalno ime, kao što su to prije njih uradile mnogobrojne nacije. Međutim, oni se u izboru orijentišu na regiju

12. Sadašnju koegzistenciju srpskog, hrvatskog i bosanskog/bošnjačkog jezika neki doživljavaju gotovo kao sudar svjetova pa, recimo, Stjepan Babić piše o hrvatskom u klinču sa srpskim (Babić, 2004).

(Bosnu) na kojoj paralelno postoje još dva jezika (srpski i hrvatski), pa od strane bosanskih Srba i Hrvata dolazi do otpora izboru zasnovanom na teritorijalnom (implicite državnom) principu. Na taj način nastaje oštar jezički spor u Bosni i Hercegovini, čija je suština u glotonimskoj disharmoniji – naziv jezika Bošnjaka se odnosi na teritoriju (*bosanski jezik* → *Bosna*), a naziv jezika Srba i Hrvata na naciju (*hrvatski jezik* → *Hrvati*, *srpski jezik* → *Srbi*).

Ako bi se iz bošnjačke perspektive postavilo pitanje koji su to bosanski jezici, dobio bi se tautološki odgovor (koji posebno strance zbunjuje): *bosanski jezici su bosanski, hrvatski i srpski*. Da su Bošnjaci za naziv jezika izabrali atribut *bošnjački*, onda bi situacija bila jasna i bila bi razumljiva rečenica: *Bosanski jezici su bošnjački, hrvatski i srpski*. Onda bi, vjerovatno, češće i radije Bošnjaci, Hrvati i Srbi mogli da kažu: Hajde da pričamo bosanski.¹³ U sadašnjoj situaciji ovaj pridjev označava jezik koji normiraju Bošnjaci.¹⁴ Zbrka nastaje i kada se uđe u teritorijalnu diferencijaciju jezika Bosne i Hercegovine. Izraz *hrvatski bosanski govori* ili *srpski bosanski govori* može se lako shvatiti kao oznaka za govore koji predstavljaju oblike teritorijalnog raslojavanja hrvatskog i srpskog jezika u Bosni i Hercegovini.

Ali, govore Bošnjaka ne možemo nazvati *bosanskim* (jer taj pojam uključuje govore triju entiteta), već *bošnjačkim*. Slična je situacija i sa književnošću: postoji *hrvatska književnost* i *srpska književnost*, dok *bošnjačka književnost* označava književnost Bošnjaka, a bosanska književnost – književnost Bošnjaka, Srba i Hrvata. Bošnjaci imaju *bošnjačke* dijalekte, *bošnjačku* istoriju, *bošnjačku* civilizaciju, *bošnjački* identitet, *bošnjačke* institute, imaju dakle komponente nacionalnog identiteta izražene

13. I među običnim korisnicima postoje takva zaziranja. Evo, recimo, karakterističnog mišljenja sa jednog Internet-foruma: Da je Damir rekao „bošnjački“ umjesto bosanski, bilo bi o. k. Ali on implicira bosanski (tačno bošnjački) i ostalim narodima u BiH. A to je politizacija. Jer Bosanac Hrvat ili Bosanac Srbin ne koristi bošnjački jezik. [...] Ponavljam; svatko ima pravo govoriti svoj jezik što sam i gore pisala. Svaki narod, entitet ima pravo na to, koristiti jezik koji god hoće. No ne smijem li zato ništa konkretno o bošnjačkom jeziku općenito napisati? Radi li se ovdje o „svetoj kravi“? [...] Bosanci nisu samo muslimani. [...]“ (Jezici BiH). Drugi učesnik u raspravi navodi sljedeći argument: Ja ako kažem centralnobosanski – onda je to regionalna odrednica. Riječ je o Bošnjacima koji žive u toj regiji. Ni jednoj budali (osim tebe) ne bi palo na pamet da govori o centralno-bosanskom ili bošnjačkom jeziku. Treći ističe: Ali ipak ne možeš jezik jednog područja dati jednoj naciji. [U citate koje navodimo iz interneta unijeli smo dijakritičke znakove i ispravili štamparske greške.]

Na drugom forumu čitamo: Kao što reče heroj nemam ništa protiv da sva tri naroda zovu jezik kako hoće i da imaju svoj jezik, to je njihovo pravo, ali ono što meni smeta što se jezik jednog naroda naziva imenom bosanski a ne bošnjački, jer pobožni ispade da se jezik jednog naroda zove državnim imenom (jest da nam je zemlja BiH al je sve više skraćeno zovu Bosna a samom time ispade da je jedini službeni jezik ove zemlje bosanski) i da se u BiH govori bosanski isključivo. Srbi svoj jezik nazivaju srpski, Hrvati svoj hrvatski pa bi bilo više nego logično i da Bošnjaci svoj nazivaju bošnjački ne bosanski. Bar po mojoj nekoj logici. Ali da se razumijemo svak ima pravo na svoj jezik i meni ovaj naziv bosanski smeta sa čisto terminološkog stajališta. Kada bi u kojem slučaju postojao jedan jezik kojem govore sva tri naroda u ovoj zemlji, tj. svi njeni stanovnici, a ne isključivo jedan narod, i kad bi taj jezik bio autohtoni jezik ove zemlje onda bi imao pravo da se zove bosanski ili bosanskohercegovački ili svahili što se mene tiče al bi njime govorili svi, kako to nije slučaj mislim da je ovaj termin nepravilan! (Jezici BiH). Jedan učesnik piše: [...] Srbi govore srpski, Hrvati govore hrvatski, prema tome ostaje da Muslimani govore jedan poseban jezik i kako su Bošnjaci, jezik treba biti bošnjački. Dakle, sve tri narodnosne skupine imaju svoje narodno ime za jezik kojim se služe, on je dobrim dijelom uzajamno razumljiv i srodan, može biti i po osnovici isti, ali to ne mijenja politički, lingvistički i pravni status. Ako bi se sada za sve uzelo ime bosanski, onda bi on morao postupno – po naravi države i njenog aparata – postati krovni jezik, onda bi i hrvatski i srpski došli u drugotni položaj ili bi se pretopili u bosanski jezik.

14. Proklamacije tipa Bosanski jezik jeste jezik Bošnjaka i svih onih koji ga pod tim imenom osjećaju svojim (Povelja o bosanskom jeziku od 21.3.2002) može se potpuno jednako primijeniti i na druga dva jezika (recimo da se kaže: Hrvatski jezik jeste jezik Hrvata i svih onih koji ga pod tim imenom osjećaju svojim. Srpski jezik jeste jezik Srba i svih onih koji ga pod tim imenom osjećaju svojim. I pored ovakvih izjava, činjenica je da se bosanski/bošnjački jezik nacionalno, a ne višenacionalno standardizira, iako se u stavu nekih vodećih bošnjačkih lingvista zapaža jasna orijentacija ka bosanskohercegovačkom jezičkom zajedništvu. Međutim, slične proklamacije, izjave i parole su manje argument, a više iskazivanje želja i dobrih namjera.

odrednicom *bošnjački*, jedino im jezik nema nacionalnu, već **teritorijalnu** komponentu – bosanski jezik.¹⁵

Dakle, svi su važniji atributi identiteta ovog naroda (istorija, kultura, **nacija**, književnost, umjetnost, običaji, nauka, publicistika, porijeklo...) *bošnjački* i samo je jezik *bosanski*, i to u situaciji kada se jezik na balkanskim prostorima izdiže u rang jednog od najvažnijih atributa nacije. Na međuetničkom planu problem se potencira time što Bošnjacima izgleda ne smeta poistovjećivanje *bošnjački jezik* = jezik Bosne, dok bosanski Hrvati i Srbi vide u tome svjesnu orijentaciju da se Bosna „poklopi“ jednim jezikom (jezikom Bošnjaka) i da se u njega „usisa“ hrvatski i srpski. Ovdje se nameće čitav niz pitanja: 1. Da li je tačno da se sve što se odnosi na Bošnjake označava kao *bošnjački* i da je samo jezik *bosanski*? 2. Da li postoji bar nešto što je, pored jezika, vezano za Bošnjaka, a što se ne zove *bošnjačkim*, već *bosanskim*? 3. Da li se u isticanju osnovnih pokazatelja nacionalnog identiteta samo za jezik pravi izuzetak? 4. U čemu su za Bošnjake komparativne prednosti glotonima *bosanski* u odnosu na *bošnjački*? Itd., itd.

Na samom početku standardizacije jezika Bošnjaka začule su se njihove proklamacije tipa: [...] *korišćenje naziva bosanski jezik ne uključuje nikakvu težnju ka unifikaciji i unitarizaciji na prostoru Bosne i Hercegovine* (Povelja). To je ipak ukazivalo na to da su bile očekivane negativne hrvatske i srpske reakcije na ovakav izbor glotonima, što se i potvrdilo (jer su Hrvati i Srbi u tome prepoznali pokušaj upravo jezičke unifikacije i unitarizacije). Na prostoru Bosne i Hercegovine nijedan etnitet ne želi da bude asimiliran, neutralizovan od strane drugog ili trećeg. To može biti i na nivou pretpostavke ili sumnje, ali je činjenica da postoji zaziranje. Jedan od razloga leži u tome što bošnjačka strana svjesno i dobrovoljno odustaje od naziva nacionalnog imena (*bošnjački jezik*) u vrijeme snažnih međuetničkih sukoba, borbe za nacionalni opstanak, u vrijeme izdizanja nacionalne komponente do nečeg najvažnijeg i pokušaja afirmacije nacionalnog identiteta upravo kroz jezik, ali je i ovaj etnos iskazivao svoju formu međuetničkog nepovjerenja: *Pokušaji da se Bošnjacima, umjesto historijski potvrđenog te u praksi usvojenog naziva bosanski jezik, nametne bošnjačka nominacija jezika, predstavljaju politiziranje, koje je posljedica preživjelog a neprevladanog srpskog i hrvatskog paternalizma i negiranja bošnjačke nacionalne samosvojnosti* (Povelja). Srbi i Hrvati tih godina nisu imali ništa protiv da jezik Bošnjaka bude *bošnjački*, ali su imali izrazit stepen odbojnosti prema nazivu *bosanski jezik* sa pretpostavkom da se pod jezikom teritorije, Bosne, može podrazumijevati samo jedan jezik, jezik Bošnjaka i da se time može neutralisati *srpski i hrvatski jezik*. Oni koji predlažu da se ponovo formira neki zajednički jezik na nivou Bosne i Hercegovine treba da, pored drugih suštinskih pitanja, ponude rješenje za naziv takvog jezika jer, koliko vidimo, nema odgovarajućeg termina: *bosanski jezik* je već zauzet time što se jezik Bošnjaka standardizira pod tim imenom¹⁶

15. Napravili smo kraću analizu upotrebe odrednice *bošnjački* na internetu te na prvih 60 stranica Google sa pridjevom *bošnjački* (u nominativu muškog roda) dobili ovakve spojeve: *bošnjački a) narod, nacija, entitet, rod, manjina, b) akšamluk, aparthejd, džemat, kompleks, nacionalizam, način, običaj, odgoj, pogled, preporod, praznik, zaborav, zločin, život, c) cilj, glas, napad, odgovor, plan, prioritet, put, račun, rat, savjet, veto, d) časopis, festival, forum, hor, klub, kanal, medij, roman, portal, radio, rječnik, prevod, servis, video, toponim, e) blok, front, grob, kanton, lokal, nošnja, odjeća, skup, sabor, poučak, par, vrh, f) barjak, bataljon, centar, falsifikat, kadar, kokus, šlingera, triler, referendum, g) namještaj, fotelja, krevet, salon, h) advokat, aktivista, civil, član, čovjek, glasač, kandidat, književnik, lider, liječnik, lobist, maturant, mladić, moćnik, novinar, odbornik, partner, političar, poslanik, predak, predsjednik, prosvjednik, učenik, velikan; zastupnik, i) agent, dobrovoljac, general, heroj, komandir, rodoljub, specijalac, špijun, vojnik, logoraš, zapovjednik, zločinac, j) Dodik, Homer, Kennedy, k) HDZ*. Svaka zamjena *bošnjačkog* na *bosanski* dovela bi u navedenim primjerima do promjene smisla. S druge strane, korišćenje odrednice *bosanski* manje je raznovrsno: *bosanski burek, čevap, ćilim, film, forum, horoskop, Hrvat, inat, kanton, kolač, kuhinja, lonac, recept, vic, Srbin, način, radio, sevdah, stih...* U oba slučaja može se varirati, ali sa jasnom smisaonom razlikom na dihotomijskoj ravni: ono što se odnosi na Bosnu je *bosansko*, a ono što se odnosi na Bošnjake je *bošnjačko*.

16. Bilo bi interesantno da se izvrši konkretna analiza koliko pripadnici drugih dviju nacija – Srbi i Hrvati – prihvataju kao svoj jezik onaj koji se normira kao jezik bošnjačke nacije, jer se takav argument može naći kod bošnjačkih intelektualaca. Zbog jasne markiranosti izraza *bosanski*, on se u međuetničkoj komunikaciji izbjegava kao neki zajednički jezički izraz, a umjesto njega javlja naš jezik, između ostalog i kao protivteža onima koji potenciraju nacionalnu pripadnost.

pa bi bila neophodna druga rješenja.¹⁷ Da su devedesetih godina Bošnjaci odlučili da jezik nazovu *bošnjačkim*, ostala bi bar teoretska mogućnost da se Srbi, Hrvati, Bošnjaci u međusobnom dijalogu slože da koriste *bosanski* za ono što im je zajedničko. Činjenica da se *bosanski* jezik standardizira, normira kao jezik jedne nacije, odbija Srbe i Hrvate da takav naziv prihvate kao naziv za svoj jezik. Stoga, nije slučajno da je Odbor za standardizaciju srpskog jezika, tijelo koje odlučuje o jezičkoj politici na srpskom govornom području, donijelo odluku da se u okviru srpskog jezika jezik *Bošnjaka* naziva *bošnjačkim*. Hrvati nisu zvanično na taj način izrazili stav, ali je dobra većina takođe mišljenja da se taj jezik treba zvati *bošnjačkim*.¹⁸

Bilo bi logično da svako dobije mogućnost da zove taj jezik kako hoće. Na tome planu treba biti vrlo tolerantan. Srbi i Hrvati u Bosni i Hercegovini nemaju pravo da traže od Bošnjaka da taj jezik zovu *bošnjačkim* ako oni to neće. Bošnjaci odlučuju o svom jeziku i mogu da biraju ime koje im (najviše) odgovara. Ali, isto tako i Bošnjaci moraju da prihvate kao realnost da na prostoru Bosne i Hercegovine žive takođe Srbi i Hrvati te da i oni, zajedno sa Bošnjacima, participiraju u svemu onome što je *bosansko*. Bez obzira na nominaciju, u svim oblastima pa i jezičkoj, lingvističkoj, odrednica *bosanski* ne može se vezivati samo za Bošnjake, samo za Hrvate ili samo za Srbe. Ali, i pored toga, od strane većine bošnjačkih intelektualaca uzima se „na nož“ naziv *bošnjački* jezik. Međutim, glotonimsko pitanje je lakmus papir kojim provjeravamo koliko je ko tolerantan i zainteresovan za nalaženje zajedničkog rješenja. Tolerancija bi trebala da bude broj jedan za svakoga ko ulazi u ovu složenu problematiku.¹⁹ Ako se danas ne možemo sporazumjeti oko naziva bošnjački ili bosanski jezik, treba prepustiti vremenu da provjeri težinu, valjanost, opravdanost, svrsishodnost svih rješenja i ponudi ono pravo. A dotle bi bilo najbolje dati slobodu svakome da bira onaj naziv koji smatra najprikladnijim pod uslovom da svojim opredjeljenjem ne vrijeđa etnička, nacionalna i vjerska osjećanja drugih sa istog prostora.

U današnje vrijeme nemoguće je da se jezik na području bivše Jugoslavije zvanično ponovo nazove srpskohrvatskim (kako to neki predlažu), zato što nijedna nacija u ovoj situaciji ne bi odustala od naziva koji sada postoje. Nikome od etnita u ovom trenutku ne odgovara renominacija u formi glotonimske dvočlane ili tročlane unifikacije. Stoga, ne vidimo realnu situaciju u kojoj bi taj prijedlog bio prihvaćen na terenu. Razlozi, argumenti, želje za nešto mogu postojati, ali treba uzimati u obzir i uvažavati realnost onakvu kakva je. Šta će biti u budućnosti, to je otvoreno pitanje. Neko bolje rješenje u Bosni i Hercegovini bi moglo biti približavanje jezičkih normi u procesu međusobnog usaglašavanja i bez ikakvog nametanja. Osnovne funkcije jezika su korelativna i komunikativna (jezik prije svega služi za uspostavljanje odnosa te prenošenje i razmjenu informacija), pa stoga i norma treba da bude usmjerena na poboljšavanje komunikacije, a ne na njeno usložnjavanje, a ponekad se komplikuje samo zato da bi se pokazalo da se radi o različitim jezicima. Ako je današnji bh-korelacional trofazni sistem, postavlja se pitanje da li će takav opstati u bližoj

17. Ona bi morala da se odnose na čitav prostor bivšeg srpskohrvatskog/hrvatskosrpskog jezika. Čini se da je za bošnjačko-crnogorsko-hrvatsko-srpsku jezičku interakciju teško, pa i nemoguće u ovom trenutku naći zajednički naziv koji bi sve strane prihvatile i poštovala. Kada bi to bilo ostvarljivo, vjerovatno bi se u osnovi našla štokavska komponenta (recimo, štokavski jezik/jezici) ili bi se, radi eksplikacije svake nacije, pojavila neka složenica ili skraćenica (čudnog zvučanja, recimo BSMH, BCHS, BaCeHaS, BoCoHaS, BoKoMaS...). Ali sve to izgleda u sadašnje vrijeme nerealno kao i stvaranje/uvođenje nekog novog zajedničkog jezika.

18. S tim u vezi navešćemo jedan ilustrativan primjer: tri godine smo kao gostujući profesor predavali srpski jezik na Odsjeku za slavistiku Filozofskog fakulteta u Zagrebu (2001–2004) pa se sjećamo da je jedan doktorski, ili magistarski rad problematiziran na sjednici Naučno-nastavnog vijeća samo zbog toga što je u naslovu stajalo *bosanski*.

19. Postoji čitav niz država, gradova, jezika i drugih pojmova sa različitim nominacijskim rješenjima. Navešćemo nekoliko primjera. 1. U austrijskim sredstvima informisanja jedna od najrazvijenijih zemalja zapadne Afrike još uvijek se naziva *Die Elfenbeinküste*, iako je zvanični francuski naziv *Republik Côte d'Ivoire*. U srpskom je, kao u njemačkom, uglavnom zadržano staro ime *Republika Obala Slonovače* ili *Republika Obala Slonove Kost*, dok je u hrvatskom ova zemlja poznatija kao *Obala Bjelokosti* (takođe *Bjelokosna Obala*, a u starijoj literaturi i *Obala Slonove Kost*), sada *Côte d'Ivoire* ili službeno *Republika Côte d'Ivoire*. U ruskim glasilima čuje se sve češće *Республика Кот-д'Ивуар*, iako se tradicionalno koristilo *Республика Бегер Слоновой Кости*. 2. Naziv austrijske prijestonice glasi na njemačkom *Wien*, na Bo/Hr/Sr *Beč*, na slovenačkom *Dunaj*, na ruskom *Вена* itd. 3. Najveći turski grad jednom je *Istambul*, drugi put *Carigrad*, a treći *Konstantinopolj*. 4. Za jezik Slovenaca Hrvati kažu da je slovenski, a Srbi slovenački.

i daljoj budućnosti. Ovdje se nude tri osnovne mogućnosti: 1. da se zadrži postojeće stanje, 2. da se trofazni sistem pretvori u dvofazni, što bi automatski otvaralo pitanje koji bi vod bio isključen (srpski, hrvatski ili bošnjački), 3. da se stvori monofazni sistem. Trofazno rješenje predstavljalo bi kontinuitet postojeće situacije (dakle, imali bismo konzervaciju onoga što sada postoji) i eventualno njenu korekciju, evoluciju, dok bi druga dva rješenja bila zasnovana na redukciji, pri čemu bi dvofazno sužavanje bilo diskriminaciono, jer bi isključivalo jednog od triju članova, a monofazno hegemonističko (ako, naravno, ne bi bilo dobrovoljno) ili unitarističko (ukoliko bi se od jedne strane nametnulo). U svakom slučaju bi jednostrano monofazno i dvofazno rješenje izazvalo jake tenzije i možda pad samoga sistema. Stoga nam se to rješenje ne čini realnim za stabilnu Bosnu i Hercegovinu.

U predviđanju i simulaciji budućih jezičkih procesa i međujezičkih korelacija u Bosni i Hercegovini vrlo je važno uzeti u obzir ekstralingvističke faktore, prije svega, razvoj političke situacije. Recimo, dvofazno rješenje moglo bi nastupiti kao nus-proizvod realizacije projekta kao što je podjela Bosne i Hercegovine između Hrvatske i Srbije. Kao hipotetički scenario mogao bi se predvidjeti proces koji bi vodio razbijanju trofaznog sistema na (a) jedan monofazni, (b) jedan dvofazni, (c) pa čak i tri monofazna, u slučaju kada bi se Republika Srpska otcijepila od Federacije Bosne i Hercegovine. Od svih ovih rješenja čini se najbezbolnijim izbjegavanje radikalnog, opasnog eksperimentisanja i mijenjanja sadašnjeg trofaznog sistema. Ali, na Balkanu se ne ništa ne može isključiti, pa se tako ne smije apriori odbaciti bilo koja opcija. Ovdje treba podsjetiti da u svakom prenosnom sistemu postoji i nulti vod, koji u ovome slikovitom odslikavanju jezičke situacije u Bosni i Hercegovini može ponuditi rješenje koje bi, možda, vodilo ne uzemljenju, već prizemljenju. U budućnosti manje nam izgleda vjerovatnim kategorijalna promjena u formi izmještanja Bo, Hr i Sr iz interkorelacionala u suprakorelacional, a pogotovo u superkorelacional, dok je potpuno nerealno njihovo pretvaranje u ekstrakorelacional. Smatramo da Bo, Hr i Sr ne mogu u bližoj budućnosti postati supra- i superkorelacionim jezicima (postoji samo teoretska mogućnost da se u dužem vremenskom periodu transformišu u suprakorelacional ukoliko se međusobno budu razlikovali onoliko koliko se, recimo, razlikuje slovenački od makedonskog jezika). Sada se čini malo vjerovatnim da će oni jednog dana doći na nivo superkorelacionala i da će se razilaziti kao poljski i ruski jezik. Ne izgleda nam ni teoretski moguća varijanta da Bo, Hr i Sr postanu ekstrakorelacionim jezicima, tj. da neki od njih izađu iz sistema slovenskih jezika. I još nešto: ako se nastavi divergentna standardološka orijentacija, može se povećati normativna distanca, ali će se mnogo teže postići komunikativna blokada, jer je to u suprotnosti sa opštim trendovima.

Što se tiče pitanja da li se ova tri jezika razvijaju u pravcu nekog zajedničkog rješenja ili se oni sve više odvajaju jedan od drugoga, rekli bismo sljedeće. Prema genaloškog teoriji tokom vremena razlike između jezika se povećavaju, odnosno povećava se rastojanje između njih. Dubina divergencije odgovara realnom vremenu odvojenog postojanja pojedinih jezika. Ako je tačna glotohronološka postavka Morisa Svodeša da koeficijent čuvanja baznih riječi²⁰ u periodu od 1000 godina iznosi,

20. Američki lingvist Moris Svodeš je sredinom XX vijeka sastavio spisak od 100 pojmova za leksičko gnijezdo svih jezika svijeta, koji je u prvoj varijanti brojao 215 (Svodeš, 1999). Tu je uključio zamjenice, brojeve, nazive dijelova tijela, geografske realije, određene prirodne pojave, radnje tipične za sve ljude, dakle sve ono što je univerzalno u svim jezicima. Ishodište ove teorije leži u tome da u rječniku bilo kog jezika svijeta postoji posebni dio koji je temeljan i stabilan, dio koji označava korjenske, fundamentalne i svakodnevne pojmove. U njegovom širem spisku nalaze se ovi pojmovi: ja, ti, on, mi, vi, oni, one, ona, ovaj, ova, ovo, taj, ta, to, ovdje, tamo, (t)ko, što, gdje, kad, kako, ne, sve, mnogo, nekoliko, malo, drugi/ini, jedan, dva, tri, četiri, pet, velik, dug, širok, debeo, tust, težak, mal, kratak, uzak, tanak, žena, muškarac, čov(j)ek, d(ij)ete, žena, muž, suprug, majka, otac, životinja, riba, ptica, pas, uš, zmija, crv, drvo, šuma, gora, prut, palica, voće, plod, s(j)eme, list, kor(ij)en, kora, cv(ij)et, trava, uže, šnjura, kanap/konop, koža, meso, krv, kost, debljina, salo, faje, rog, rep, pero, kosa, vlas, glava, uvo/uh, oko, nos, usta, zub, jezik, nokat, stopa, stopalo, noga, kol(j)eno, ruka, krilo, trbuh, crijeva, utroba, vrat/šija, leđa, prsa, sroe, jetra, piti, jesti, gristi, sisati, pljuvati, povraćati, bljuvati, duvati/duhati/puhati, disati, smijati/smejati, vid(j)eti, slušati, čuti, znati, misliti, mirisati, njušiti, bojati, strahovati, spavati, živ(j)eti, umr(ij)eti, ubiti, boriti, bojovati, loviti, udariti, rezati, s(j)eoći, razdijeliti, ubosti, češati, kopati, plivati, let(j)eti, hodati, doći, ležati, sj(j)esti, stati, skrenuti, pasti, dati, držati, stisnuti, trti, prati, brisati, vući, gurati, baciti, vezati, šiti, brojati, reći, kazati, p(j)evati, igrati, plutati, teći, zalediti, smrznuti, oteći, sunce, m(j)esec, zv(j)ezda, voda, kiša, dažd, r(ij)eka, jezero, more, so(l), kamen, p(ij)esak, prašina, zemlja, oblak, magla, nebo, v(j)etar, sn(j)eg, led, dim, vatra, ogranj, pepeo, gor(j)eti, put, cesta, planina, gora, crven, zelen, žut, b(ij)el, crn, noć, dan, godina, topao, studen, hladan, pun, nov, star, dobar, zao, loš, truo,

čak 85%, to bi značilo da će se Bo, Hr i Sr nakon hiljadu godina samo 15% razlikovati u nazivima za fundamentalne pojmove. Ili, da uzmemo drugu analizu - Robert Liz sa Čikaškog univerziteta došao je do zaključka da se u 1000 godina najmanje 81% baznih riječi čuva, nakon 2000 godina 66% itd. Iz ovoga slijedi da bi Bo, Hr i Sr zadržali nakon 2000 godina 66% svoga bazičnog leksičkog fonda i da bi se u 24% razlikovali (prema ovom tumačenju zamjena baznih riječi protiče vrlo sporo jer se pojmovi koji iza njih stoje suštinski ne mijenjaju). Procjene Morisa Svodeša i Roberta Liza upućuju na zaključak da će, bez obzira na normativna rješenja usmjerena ka divergenciji, bazni leksički fond Bo, Hr i Sr još dugo (vijekovima i hiljadama godina) biti gotovo podudaran i komunikacijski komplementaran.

U tretiranju kategorijalne pripadnosti jezika Bosne i Hercegovine može se primijeniti nekoliko kriterijuma. Pet od njih – tipološki, sistemski, funkcionalni, dijalekatski (ista štokavska osnova) i utilitarni²¹ idu u prilog konvergenciji, dok simbolična funkcija (kojom se iskazuje nacionalni identitet) teži divergenciji. Jezička politika u okviru svakog etnosa trebalo bi da bude usmjerena na jačanje komunikacije, pa i one međuetničke, a ne na njeno slabljenje.

I da zaključimo. Razumna rješenja u Bosni i Hercegovini mogu doći tek onda kada splasnu strasti, nestanu međusobne frustracije, nepovjerenja i nametanja bilo koje vrste. Za takvo nešto potreban je visok stepen tolerancije, međusobnog uvažavanja, i što je posebno značajno, nalaženja racionalnih rješenja, razumnih puteva. To što njemački jezik u Austriji, Njemačkoj i Švicarskoj ima jednu normu (iako su razlike veće nego između jezika o kojima govorimo)²² dolazi, između ostalog, i kao rezultat pragmatizma, racionalizma, traženja i izbora ekonomski opravdanih rješenja. Nažalost, današnje stanje u Bosni i Hercegovini nije za razumna rješenja, pa se na njih mora sačekati, ali se svakako mogu tražiti putevi koji bi vodili poboljšanju međusobne komunikacije, a ne njenom slabljenju. U rješavanju jezičkih pitanja kontraproduktivno je inatiti se preko tarabe i izgrađivati normu da bi se nekome napakostilo. U standardizaciji ne treba nastojati da se što više razlikuješ od onih sa kojima dijeliš isto jezičko nasljeđe, već je svrsishodno orijentisati se na izradu norme koja bi za dati narod, naciju, etnos bila što funkcionalnija i što prihvatljivija. Čini se da je za Bosnu i Hercegovinu u današnjoj situaciji najvažnije održanje i poboljšanje normalne komunikacije, bez nepotrebnih i opasnih eksperimentisanja. S tim u vezi, skečevi „Nadrealista“ o *crnskom* i *gorskom* jeziku, *gumici* za *ćirilicu*, te nadrealističke hiperbole i karikature, ukazuju na to koliko nešto potpuno nestvarno može na ovima prostorima postati itekako realno.

gnjlo, prljav prav, ravan, okrugao, oštar, tup, gladak, mokar, suv/suh, talan/točan, ispravan, blizak, dalek, desni, l(ij)evi, u, pri, kod, u, s, sa, i, ako, zbog, zato što, ime (Swadesh). Ako se izostave riječi sa refleksom jat, koje ne diferenciraju Bo, Hr i Sr, zapažamo da su podudarnosti izrazite (naravno, svaka navedena leksema ima različitu frekvenciju upotrebe). Uzimanje u obzir baznog leksičkog fonda nije bez značaja između ostalog i zbog toga što istraživanja pokazuju da 2.500 najfrekventnijih riječi (u koje upravo i spadaju bazne lekseme) čini oko 80% opšte upotrebe. Pri tome, 8.000 najfrekventnijih riječi pokriva čak 95% teksta, tačnije prva hiljada najčešćih riječi obuhvata 80% teksta, druga 8–10%, treća 4%, četvrta svega 2%.

21. Pod kriterijumom utilitarnosti podrazumijevamo korisnost učenja jezika: što su oni dalji jedni od drugih, to je veća korist od njihovog učenja, što su bliži to su troškovi edukacije manji i obrnuto (prema modelu Ginsburga i dr.). Ako ovaj parametar primijenimo na Bo, Hr i Sr, rekli bismo da je korisnost njihovog učenja za stanovnike Bosne i Hercegovine minimalna.

22. Na njemačkom govornom području gotovo niko ozbiljno ne zaговara stvaranje dviju, tri, četiriju različitih normi i uvođenje posebnih naziva za *genetski*, *sistemski* i *funkcionalno isti* jezik. Smatra se to neracionalnim i neekonomičnim. Za njemački višemilionski auditorij, rasparčan u nekoliko zemalja (kao u slučaju bivše Jugoslavije), postoji jedna norma, čime se mnogo štedi jer je standardizacija skup proces (mora se izraditi pravopis, gramatika, rječnik, a onda sve dovesti u sklad sa propisanim sistemom). Radikalni pristup sličan onom u Crnoj Gori (uvođenje za vrlo malu populaciju niz novih slova koja ne postoje u Bo, Hr i Sr) potpuno je suprotan onome što nalazimo na njemačkom govornom području. Kada bismo se na Balkanu rukovodili jezičkom pozicijom koju nalazimo na njemačkom govornom području, onda bi se ovdje sasvim drugačije tražila i nalazila rješenja.

Bibliografija

- Ammon, Ulrich (2005), *Pluricentric and Divided Languages*. – In: Ammon, Ulrich et al. (ed). *Sociolinguistics*, Vol. 2, Berlin/New York. – S. 1536–1543.
- Babić, Stjepan (2001), *Hrvatska jezikoslovna prenja*, Zagreb, Globus, 323 s.
- Babić, Stjepan (2004), *Hrvanja hrvatskoga: Hrvatski u koštacu sa srpskim i u klinču sa engleskim*, Zagreb, Školska knjiga, 262 s.
- Bošković, Radoslav (1935), O leksičkoj i stilskoj diferencijaciji srpskoga i hrvatskoga književnog jezika, U: *Naš jezik*, Beograd, God. III, – S. 277–282.
- Čirgić, Adnan; Pranjković, Ivo; Silić, Josip (2010), *Gramatika crnogorskog jezika*, Podgorica, Ministarstvo prosvjete i nauke, 358 s.
- Daničić, Đuro (1857), Razlike između jezika hrvatskog i srpskog, U: *Glasnik Društva Srbske Slovesnosti*, Beograd, Br. 9. – S. 1–59.
- Guberina, Petar; Krstić, Kruno (1940), *Razlike između hrvatskoga i srpskoga književnog jezika*, Zagreb, Matica hrvatska, 1940. – 218 s.
- Яхонтов, С. Е. Оценка степени близости родственных языков, U: *Теоретические основы классификации языков мира*. Москва, 1980, С. 148–157.
- Internet: www.philology.ru/linguistics1/yakhontov-80.htm. Stanje 12. 3. 2010.
- Jezici BiH: <http://www.forum.hr/showthread.php?t=28686>. Stanje 31. 3. 2011.
- Jezici BiH: <http://forum.bljesak.info/viewtopic.php?f=2&t=7014&start=0>. Stanje 31. 3. 2011.
- Pavičić, Josip (2001), *Ispod jezika: komentari o jeziku i Hrvatima*, Zagreb, Naklada Pavičić, 355 s.
- Povelja o bosanskom jeziku od 21.3.2002*, U: <http://www.bosnjaci.rs/povelja-o-bosanskom-jeziku>. Stanje 15. 3. 2011.
- Pranjković, Ivo (1997), *O srbizmima*, U: Pranjković, Ivo, *Jezikoslovna sporenja*. Zagreb, Konzor, S. 117–121.
- Старостин, С. А.; Милитарёв, А. Ю. О Древе Языков (обзор мнений), U: <http://www.fund-intent.ru/Document/Show/4415>. Stanje 27. 3. 2010.
- Swadesh, Morris (1952), *Lexico-statistic dating of prehistoric ethnic contacts*, U: *Proceedings of the American philosophical society*, Nr. 36. – S. 452–463.
- Swadesh, http://www-gewi.uni-graz.at/gralis-alt/6.Educarium/Educarium-Forum/Swadesh_lists_for_Slavic_languages.htm. Stanje: 13.4. 2010.
- Škarić, Ivo (2011), *Kakav pravopis (između fonetike i fonologije)*, U: *Govor*, Zagreb, Br. 1. – S. 1–31.
- Tošović, Branko (2008), *Der Unterschied*, U: *Die Unterschiede zwischen dem Bosnischen/Bosniakischen/Kroatischen und Serbischen*, Wien, Berlin: LIT. – S. 143–185.
- Tošović/Wonisch (2009), *Bošnjački pogledi na odnose između bosanskog, hrvatskog i srpskog jezika. Die bosniakische Sichtweise der Unterschiede zwischen dem Bosnischen, Kroatischen und Serbischen* / Branko Tošović, Arno Wonisch (ur.), Graz, Sarajevo, Institut für Slawistik der Karl-Franzens-Universität, Institut za jezik. – 481 S.